

ENTREVISTA IMPOSSIBLE

EL GRAN DEPREDADOR

Elon Musk es compra Twitter

Jo voldria ser com vostè, li dic. A l'altra banda del telèfon algú (se suposa que el mateix Musk) es posa a riure, s'ennuega etc...

Mentre la línia queda ocupada per les rialles, penso per què coi estic entrevistant a aquest paiet. A mi els visionaris mai no m'han agradat i si son homes, encara menys. Quan amb cinquanta anys i escaig t'has comprat i venut les empreses més important del món, o ets un falsificador o un geni... i tampoc m'agraden ni els uns ni els altres.

Qui és vostè, Déu? No m'escolta perquè segueix rient.

El millor d'aquest home és que les seves propostes semblen sortir dels evangelis de qualsevol religió. Amor, benestar per a tots, cura global de la

terra... i alhora envia coets, fabrica cotxes, es menga empreses, acomiada als seus treballadors quan li passa per la barretina... Coherent, coherent no ho sembla.

Musk diu que el món s'acaba i potser sigui cert, (en tot cas faria bé en acabar-se abans de prendre més mal), però què pot importar que el món s'acabi si ja ho has tingut tot, inclús un pare mal parit? Què pensarà Musk en les seves darreres hores de vida? Fabricar una màquina de resurrecció.

Escolti... escolti. S'ha ennuegat.

Imagino el perill que correm tots en mans de Musk, un home que diu lluitar per la llibertat d'expressió i que es

compra Twitter, la gran fàbrica de mentides, frau i violència. Estic esgarriada, la pell de gallina, tinc fred malgrat estar a més de trenta graus.

Ha deixat de riure, és el moment de fer-li la primera pregunta. Penjo. Tinc por.

GARSA PROSTÀTICA

LA IRA ANALFABETA

La ministra Robles ignora el *The New Yorker*

La Ministra Robles, no sabem si en fase histèrica o en la seva actitud normal, va rebatre al Parlament espanyol el Catalan Gate. Com no podia ser d'altra manera ho va fer atacant als altres, entre ells als catalans i a qui va aixecar la llebre, La revista *New Yorker* i el periodista que signava la denuncia, Ronan Farrow.

No coneix la revista diu... no sap de quines fonts treu la informació, no es fia dels seus periodistes... Igual que si parlés del MUNDO però fent referència a una de les revistes mundialment més prestigioses i amb un periodista, Ronan Farrow, premi Pulitzer.

L'escàndol però sobre tot la vergonya política espanyola estan servits. Ara li ha tocat el torn a una de les suposades ministres més progres del país però a qui li pot la ira contra tot el que fa referència a Catalunya. No es poden contenir ni en ple escenari parlamentari.

Es pot ser limitat intel·lectualment però prudent alhora, es pot ser

espanyol fins fer-se torero però no deixar que el toro t'empiconi per darrera. Pots sentir ràbia, però per això hi ha la til·la. En fi, que es poden ser moltes coses però no es pot ser la Robles.

Posats a sobreviure entre les clavegueres, només faltava –com ja ha succeït– que el President del país doni suport absolut a la ministra sabatasses i les seves banades, però a la primera de canvi aprofitarà per rellevar-la del càrrec i donar-li alguna alta destinació cultural.

I a la garsa, que és prostàtica, se li escapen tres gotetes d'orina.

